

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΙ' Ο ΥΠΆΛΛΗΛΟΣ

‘Ο πρωθυπουργός της ‘Ιταλίας Δελπρέττης όταν κοιμόταν ροχάλιζε πολύ δυνατά. Κάποτε πού είχε πάει στο Καζάλε, ενοίκιασε κατά την συνήθειά του, ένα δωμάτιο σ’ ένα ξενοδοχείο β’ τάξεως.

Στό διπλανό δωμάτιο έτυχε νά μένη ένας δημόσιος υπάλληλος παυμένος από τή θέση του. ‘Όταν ήρθε ή νύχτα, ό φτωχός υπάλληλος πού νά κλείση μάτι άπ’ τό τρομερό ροχαλητό του γείτονά του! Στό τέλος έχασε τήν ύπομονή του, σηκώθηκε, κι’ άρχισε νά χτυπά τόν τοίχο πού χωρίζει τά δύο δωμάτια μέ τά παπούτσια του, βλασφημώντας συγχρόνως.

‘Ο ύπουργός εξύπνησε φυσικά άπ’ τόν κρότο, και έννόησε άμέσως τί έτρεχε. Για νά μήν ταράξη λοιπόν τόν ύπνον του γείτονά του άπεφάσισε νά ξαγρυπνήση όλη τή νύχτα. ‘Αναψε τό κερί του, έπηρε ένα βιβλίο πού βρισκόταν πεταμένο στό τραπέζακι του δωματίου του και άρχισε τό διάβασμα. Δέν άρκείσθηκεν όμως μόνο σ’ αυτό. Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί έστειλε τόν υπάλληλο του ξενοδοχείου νά ζητήσει συγγνώμη άπ’ τόν κύριο πού ένόχλησε τή νύχτα.

— Μά επί τέλους, ποιό είν’ αυτό τό ζώο; ρώτησε ό πρώην υπάλληλος.

— Αυτό τό ζώο είνε ό κύριος Δελπρέττης, άπήντησεν ό ύπηρέτης.

Κόκκαλο ό υπάλληλος! Χωρίς νά χύση καιώ ό τρεφές νά ζητήσει συγγνώμη άπ’ τόν πρωθυπουργό.

— Δέν έχεις νά φοβήθης τίποτε, άπήντησεν αυτός. Μαθαίνω μάλιστα τό ζητείς θέσπ,θά τήν πάρης. Σου είμαι μάλιστα ύποχρωμένος. Χθές μ’ έκανες νά διαβάσω ένα βιβλίο, πού, ντρέπομαι νά τό πώ, μόνο άκουστά τό είχα: Τήν ‘Κυρία μέ τας Καμελιές»...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ημ. Μαστροδημητρου, Μαντουδι Εύβοίας. ‘Η εξάμηνος συνδρομή είνε 65 δρχ. ‘Ελισάβετ Ζανουάκη, Ρεθύμνον και Ημ. Γεωργαντάη Φάσσαλα. Ζητηθέντα φύλλα εστάλησαν. Κ. Βίανη, ‘Αγρίνιον. ‘Επαύσαμεν διορίζοντας άνταποκριτάς του ‘Μπουκέτου» και δεχόμενοι άνταποκρισεις των κατόπιν των γνωστών εκτρόπων. Ημ. Γκαγκάη, Τσιότιον Τρικιάλων. Σας εταχυδρομήσαμεν εν άδειον ημερολόγιον, καθότι μόνον τοιαύτα εχομεν. Ν. Κωσταρίδης, ‘Ενταύθα. ‘Η δημοσίευσος του εν λόγω μυθιστορήματος θ’ άρχιση προσεχώς. Τά έπτά πρώτα φύλλα του ‘Μπουκέτου» δυστυχώς εζητηλήθησαν. ‘Ελ. Βονινογιάννη, Σπάρτην. ‘Η βιβλιοδέτης εκάστου τόμου του περιοδικου σας στοιχίζει 70 δρχ. Τά ταχυδρομικά εννοείται εις βάρος του παραγγέλλοντος. Ζαφ. Κισόβαν, Χιον. ‘Εκτός των βιβλίων της ‘Βιβλιοθήκης» μας δέν εχομεν άλλα. Νικ. Μανιάνη, Περούτα. Συνδρομή σας ελήφθη, ενεγράφητε. Χρ. Καραχάλιον, ‘Αμφισσαν. Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλο του ‘Μπουκέτου» ύπάρχει στα γραφεία μας και πωλείται άντι 3 δραχμών. Σπ. Ιακωβώνιον. ‘Αλλα βιβλία εκτός των δύο αναφερομένων δέν παραφοροίμεν εις τους λύτας τού διαγωνισμού. Φιφήη Παπαθεοδοσοπούλου, Μοδούρον. ‘Επιταγή σας ελήφθη» προσεχώς λαμβάνετε ημερολόγιον. Χαρ. Γατριδης, Δελβινάκι. ‘Ελήφθη και ή δευτέρα ες 125 δρχ. επιταγή σας και περιεμένονμε σχετικήν επιστολήν σας περι του πώς νά διαθέσωμεν τό δλον εμβασμά σας.

διατάζει και σφάζουν τόν αυτοκράτορα Δαβίδ—πού τόν κρατούσε αιχμάλωτο—και όλη τήν οικογένειά του και μόνο σέ ένα μέλος εγάρισε τή ζωή στήν Αυτοκράτειρα ‘Ελένη. Γι’ αυτήν ό ιστορικός Χάμπερ άναφέρει τό ακόλουθο τραγικό έπισόδιον :

‘Μιά μόνο γυναίκα του Βασιλικού Οίκου της Τραπεζούντος, ή Αυτοκράτειρα ‘Ελένη, από τή γενιά των Κατακουζηνών, γλύτωσε έκείνη τήν ήμέρα, αλλά για νά πεθάνη πολύ σύντομα καρτερικώς και ένδοξώς. Γιατί, περιφρονώντας τήν προσταγή του τυράννου, (νά μήν τοιμήση κανείς νά πλησιάση τους νεκρούς πού ήθελε νά μείνουν άταφοι για νά γείνουν τροφή τών σκύλων και τών κοράκιων) ή δυστυχισμένη μάνα, ντυμένη τρίχιον ρούχο, κρατώντας άξίνη στό χέρι, έπληγε στον τόπο της θανατώσεως τών παιδιών της του άνδρός της και τών άλλων συγγενών της, κλαίγοντας και τραβώντας τά μαλλιά της. ‘Εκει, έμεινε όλη τήν ήμέρα, διώχνοντας τά σκυλιά και τά σαρκοφάγα όρνια. Τή νύχτα έθαψε και τά δέκα πτώματα. Τό πρωί τήν εύρήκανε πεθαμένη άνάμεσα στους τάφους τών αγαλημένων της».

Και ό μέγας ιστορικός γράφει τό θλιβερό επίλογο :
«‘Ετσι ό ‘Ελληνικός Αυτοκρατορικός Οίκος Ευρώπης και ‘Ασίας εξελοθρεύτηκε από τόν τρομερό αυτό κατακτητή δύο ήπειρών και δύο θαλασσών».

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τό μονοπάτι τ’ άγνωστο
Πού μόλις μάς χωροεί,
Μάς πήρε : Τάχα στό γυαλό,
Στόν κίμπο θα μάς πάη;

‘Όπου κι’ αν θέλη—μή φοβιάς!—
‘Ας πάση τήν ψυχή μας,
‘Αφού τό φώς του φεγγαριού
Κι’ ή αγάπη είνε μαζί μας.

‘Αφού για μάς ανάλαφρα
Ξεκίνησε τ’ άγέρι,
‘Ασώματα άπ’ τ’ άντιζονά
Λαγκάδια νά μάς φέρη.

Κι’ άφού τό στήνα ολόχαρο
Κι’ ήδονικά σκαμμένα
Κουρμιολούτε γύρω μας
Κι’ έκείτα έρωτερμένα.

Λάμπρος Πορφύρας

ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ

Με τήν σπιθόβολη ματιά
πετάς εις κόνα στήθια.
‘Όραία είσ’ αλήθεια,
πλήρ των ματιών σου ή φοιτία
έμ’ δέν με θεομαίνει.
‘Αχ, άφες με ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν’ άλλού,
άλλού είνε δοσμένη.

Βαθειάς αγάπης και θεομής
μή λόγια μου γροθιάς.
Κι’ αν πώ, μή τά πιστεύης.
Λόγια θα είνε της σιγής
κι’ αγάπη παγωμένη.
‘Αχ, άφες με, ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν’ άλλού,
άλλού είνε δοσμένη.

‘Η κόρη, όπον αγαπώ
έβγηκε άπ’ τή φωλιά μου,
κι’ ό,τι εχω στήν καρδιά μου
έλληνικά θα της τό πώ
και όχι εις γλώσσαν ξένη.
‘Αχ, άφες με, ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν’ άλλού,
άλλού είν’ δοσμένη.

Τούτ’ ή ζωή μας χωριστά
κι’ αν γή δέν πιάς χωρίζη,
κι’ αυτή δέν τό γνωρίζει,
πλήρ ή αγάπη μου βαστά,
δουζ ζωή μου μένει.
‘Αχ, άφες με, ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν’ άλλού,
άλλού είνε δοσμένη.

Δημ. Βικέλας

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

— ‘Εχετε γιά, ψηλά βουνά και χρυσάλλεντες βότσους,
γαράματα μέ τας δροσιάς, νύκτες μέ τό φεγγάρι,
και σεις, μαύρα κλεφτόπουλα, πού τήν Τονοκιά έτρομάετε!
‘Αρρώστια δέν μ’ επλάκωσε και πηγάινω νά πεθάνω
κι’ αν πάση βόλι τό κομμά, πάλ’ ή ψυχή άπομένη
μαύρο πουλάκι θα γενώ, μαύρο χελιδονάκι,
νάλλ’ ό τό γλκκοζάραμα νά ίδω πού πολεμάτε,
και σά οκολόση ό πόλεμος, κι’ έβγη τάγο φεγγάρι,
πάμ θε νάδλω νά σταθώ είνε κηπαρισάκι,
τά λόγα τά κλεφτόπουλα πού βρω στή γή νά γλάγω
μέσα στής νύκτας τήν εμούα στον ύπνο πού κοιμώται,
ν’ άκούσουν ή μαριάδες τους νά τά μοιρολογίσουν
— Για ίδες ή θύρα του Πασαά, και πάρε τό τρανοσίδι,
— ‘Εχετε γιά ψηλά βουνά, τορζομένα παιγμιά
αδέλφια, νά με θάνατε σέ μια ψηλή σαρολίνα,
ν’ άκούω τ’ άρδονά πώσχορτα και φέρονν τον ‘Απολίη
κι’ διαν άπ’ τήν ‘Αγιά Σοφιά, τό μέγα μοσαστήρι,
έβρονν τά μοσολίβανα μέ τό Χριστό. ‘Αντίη,
λεγκό πουλάκι θα γενώ στήν Πόλι νά πετάσω.

‘Ιούλιος Τυπάλδος

